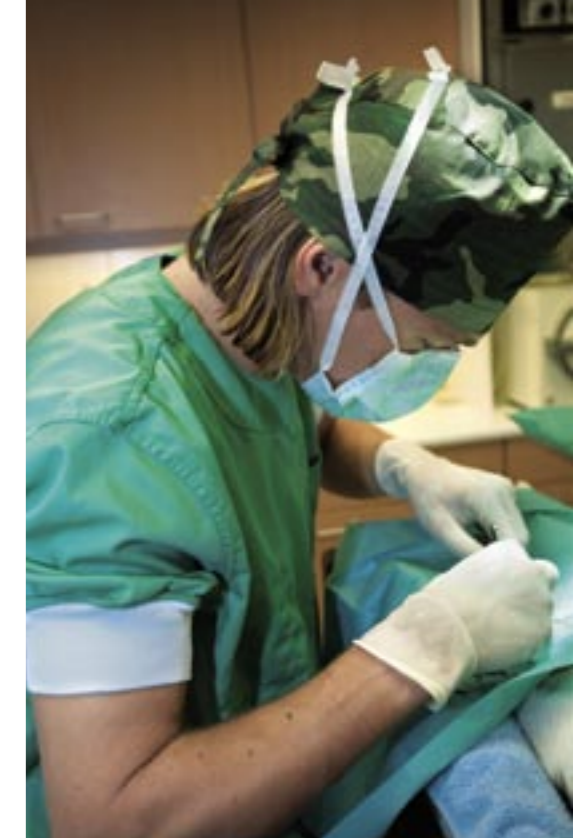

De ene dierenartsenpraktijk is de andere niet. En of je in de provincie aan de slag gaat, of midden in de grote stad, maakt ook nogal verschil. Piet Hellemans (28) kon meteen na zijn afstuderen aan de slag in onze hoofdstad. Aan Wraf! vertelt hij over zijn eerste jaar in een Amsterdamse praktijk, waar huisbezoeken per bakfiets er ook bij horen...

INTERVIEW CYNTHIA PANHUIS | FOTO'S MYRNA HUIJING

Op huisbezoek met dierenarts **Piet**

De dierenartsenkliniek aan het Amsterdamse Europaplein heeft vooral stadse patiënten; een verschil met een praktijk die in de provincie gevestigd is.

Piet: "Bij ons in de praktijk komen vooral veel katten en honden. En honden dan vooral in formaat 'tot aan de knie': de grote jongens zien wij een stuk minder. Wat ik wel mooi vind om te zien: veel Amsterdamse hondenbezitters zijn zich er kennelijk van bewust dat het niet leuk is om op een etage een enorme hond te houden die veel ruimte en beweging nodig heeft.

Natuurlijk krijgen we ook knaagdieren en vogels. Je kunt een voorkeur hebben voor een bepaald dier, maar als dierenarts

moet je ze natuurlijk allemaal behandelen. Dat wordt ook van je verwacht, ja.

Ik had natuurlijk al wat ervaring opgedaan toen ik tijdens mijn studie stage liep in deze praktijk. En na mijn afstuderen kon ik hier meteen aan de slag. Maar ik ben zeker niet zomaar in het diepe gegooid. We werken met vier dierenartsen in de praktijk: twee ervan hebben tien jaar ervaring, de andere al dertig jaar. Ik ben enorm goed begeleid. En als ik een vraag heb, kan ik altijd bij een van mijn meer ervaren collega's aankloppen. Trouwens, je bent als dierenarts nooit uitgeleerd: je blijft bijscholen, en er komen steeds weer nieuwe medische behandelingen die je onder de knie moet krijgen."

‘DIERENARTS ZIJN IS
 ‘N **BIJZONDERE BAAN**; IK HEB
 NOOIT ANDERS GEWILD’

◀ GEEN ECHTE DEBUTANT

Omdat Piet al als stagiair al patiënten behandelde bij de kliniek, heeft hij zich nooit een ‘debutant’ gevoeld toen hij aan de slag ging.

“Je krijgt niet meteen de grootste dingen; je begint bijvoorbeeld met de verplichte entingen op gezonde dieren. Zo leer je de praktijk én de patiënten al een beetje kennen. En sommige baasjes kennen me natuurlijk nog van mijn stageperiode.

Ik werk nu een jaar als dierenarts, maar ook in zo’n relatief korte periode kom je al bijzondere verhalen tegen. Eén hond is me bijgebleven; die kwam gewoon langs voor zijn enting, een routineklus. Ik ontdekte een rare bult in zijn huid. Nu kan dat van alles zijn, maar ik had er meteen geen goed gevoel over. Dus een naald erin, cellen bekijken; het ongeruste gevoel bleef. Ik heb voorgesteld die bult meteen weg te halen en voor onderzoek naar het lab te sturen. Gelukkig ging het baasje mee in m’n advies. Toen we na een paar weken de testresultaten kregen, bleek het een kwaadaardig tumor te zijn. Waar we gelukkig dus precies op tijd bij waren. Die hond is gezond, het baasje blij... Dan voel je je toch wel even zo van ‘ik heb ‘m gered’.

En natuurlijk komen er ook emoties bij kijken. Er was een

ontzettend lieve labrador hier in de praktijk, met een heel aardige baas ook. Die hond had arthrose, en kón gewoon niet meer. Hij kon niet meer lopen, had ontzettend veel pijn... En ik was uitbehandeld: ik kon niets meer doen om hem beter te maken, of het leven nog een beetje dragelijk te maken. Vreselijk als die hond er nog gewoon in zit, maar het lijf niet meer wil. Dan kun je niets anders dan het baasje te adviseren om ermee te stoppen, en de hond in te laten slapen. Hartstikke moeilijk, want die hond was zó lief, en z’n baas er zo mee begaan. Uiteindelijk heeft hij m’n advies toch opgevolgd, en heb ik die hond in laten slapen. Maar dan sta je dus, al ben je dierenarts, gewoon mee te janken.”

HET EMOTIONELE VAN HUISBEZOeken

Die dieren van mensen uit de praktijk verdienen natuurlijk al mijn aandacht. Maar als ‘t om je eigen hond gaat, hangt er nog een extra emotie aan. Gijs, mijn Jack Russel, heb ik zelf gecastreerd. Dat was wel een aparte ervaring. Die operatie op zich niet; je bent geconcentreerd bezig met wat er gebeuren moet... Maar toen ik hem na de operatie weer optilde, was het wel gek: hangt er zo’n slap hondje in je armen, en jij hebt gezorgd dat hij er zo aan toe is... Ook al weet je dat het goed is gegaan, toch sta je er dan meer bij stil.

Gijs is er altijd bij op het werk. Maar als ik huisvisites moet rijden, mag hij niet mee. Ja, voor de foto mocht hij ook even in de bakfiets, maar normaal gesproken moet hij op de praktijk blijven.

Die huisvisites zijn er meer dan eens om een huis in zijn eigen omgeving in te laten slapen. Het kan ook zijn dat het baasje te slecht ter been is om naar de praktijk te komen, of dat het voor het huisdier zo’n stressvolle ervaring is, zo’n dierenartsbezoek, dat het handiger is als ik langskom. Is er een nest puppen geboren, dan ga ik er ook naartoe; veel makkelijker dan zo’n moederhond met alle pups naar de praktijk te vervoeren.

Maar vaak gaat het dus om het laten inslapen van de hond; voor zo’n beest is het vaak een verlossing dat hij ‘mag ophouden met leven’, voor hond én baas is het fantastisch als dat gewoon op een vertrouwde plek kan gebeuren. Maar het blijft emotioneel, hoe vaak je het ook meemaakt.”

GIJS: OOK EEN BEETJE DIERENARTS

“Gijs maakt zeker deel uit van mijn dierenartsenbestaan. We hebben elkaar voor kerst cadeau gekregen, en sindsdien is hij overal bij. In de praktijk moet hij in de kantine, of in de tuin blijven. Maar soms ontsnapt hij. En eigenlijk is hij dan ook

best een beetje dierenarts; hij wandelt dan de opnameafdeling op, om vriendelijk te kijken hoe het met iedereen gaat. Als een soort gastheer; hij is zich sterk bewust van ‘anderhonds’ leed. Als er getroost moet worden, is Gijs van de partij. Dierenarts zijn is een bijzondere baan. Het was ook van jongs af aan mijn plan: dat wil ik doen. En de toekomst? Ooit een eigen maatschap zou helemaal niet erg zijn. Maar eigenlijk voel ik me hier prima op mijn plek. En mijn studie, mijn stage: ik heb er echt ontzettend van genoten. Nu ben ik dan ‘de dierenarts’. Maar de reis ernaartoe zou ik zo weer overdoen.”

